

Chương 228: Team Quest Truy Tìm Sát Nhân (2) - Suối Nước Nóng (Số từ: 4243)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

15:16 PM 06/05/2023

—Hai trong một lần treo cổ...

—Hai trong một đêm...

Đó là số lần giết tối đa mỗi ngày.

Đáng lẽ không ai bị hành quyết trong phiên tòa đầu tiên, vậy mà cuối cùng tôi lại bị hành quyết.

Các thành viên mafia có thể ám sát hai người mỗi đêm, vì vậy hai người bạn cùng lớp của tôi phải bị loại ngay trong đêm đầu tiên.

Tuy nhiên, một diễn biến khác với ban đầu lại một lần nữa diễn ra.

Ellen, chứ không phải Harriet, đã trở thành một trong những nạn nhân trong đêm đầu tiên.

“C-cái... Bertus là...”

Và ngay sau đó, Louis Ankton của Class B được triệu tập đến chỗ tôi, với vẻ mặt chán nản.

Ellen và Louis là những người bị loại trong ngày đầu tiên.

Mọi thứ vẫn còn khá nhiều theo lịch trình.

Họ đã loại bỏ những người thông minh trước; Ellen chắc chắn là người thông minh.

“K-không phải điều đó có nghĩa là điểm của chúng ta sẽ kém sao?”

Louis dường như lo lắng về thành tích kém cỏi của mình trong khoảng thời gian đó.

“Louis, cậu không cần phải lo lắng về điều đó vì điểm của chúng ta sẽ được xác định bằng cách kết hợp thành tích của Class A và B, trừ khi bọn sát thủ giành chiến thắng.”

“À, vâng, vậy sao?”

“Đúng vậy.”

Ông Mustrang đến thăm và trấn an Louis, nói với cậu ấy rằng cậu ấy không phải lo lắng về việc điểm số của mình được quyết định bởi thứ tự một người bị loại.

Tương tự như vậy, ông Epinhasuer cũng đến thăm chúng tôi.

Chính xác là Ellen.

“Số 2, cô thất bại. Cô biết lý do rồi phải không?”

“Vâng.”

Sau khi ông Epinhauser nói những lời đó một cách bình tĩnh, ông lại rời đi.

Ellen đã thất bại...

Những lời đó khiến cả tôi và Louis Ankton bối rối.

Cái gì?

Tại sao cô ấy thất bại? Không phải thứ tự các sinh viên bị loại không quan trọng sao?

Nhưng tất nhiên, Ellen phản ứng như thể cô ấy biết chuyện gì đã xảy ra.

“Ý ông ta là gì? Cậu đã thất bại?”

Khi tôi hỏi cô ấy điều đó, Ellen trả lời sau khi nhặt một trong những chiếc bánh quy đặt trên bàn.

“Tôi vừa yêu cầu một trong những sát thủ giết mình.”

Cái gì?

Ellen đã xác định được danh tính của các thành viên mafia vào ngày đầu tiên, và có vẻ như cô ấy chỉ đến gặp họ và yêu cầu họ giết cô ấy.

“Không, nhưng tại sao?”

Nếu cô ấy tìm ra danh tính của mafia, cô ấy có thể tuân theo các quy tắc của nhiệm vụ. Cuối cùng thì cô ấy đã chết vì cô ấy đã đến gặp họ sau khi biết họ là ai và yêu cầu họ giết cô ấy.

Tại sao cô ấy lại làm một việc như thế?

Ellen liếc nhìn tôi sau khi nghe câu hỏi của tôi.

“Ở với cậu tốt hơn.”

“...Chuyện đó thì có liên quan gì?”

“Nào hãy luyện tập.”

KHÔNG.

Không, nghiêm túc đây.

Cô ấy có vẻ không thích, nhưng cô ấy thực sự có tài thay đổi chủ đề.

Tôi và Ellen ngồi trên sân thượng của dinh thự, vừa uống trà vừa ăn bánh quy.

Louis dường như đã thực sự mệt mỏi, vì vậy anh ấy chỉ đi đến một trong những căn phòng trống để ngủ.

Tôi không biết bằng cách nào, nhưng Ellen đã thực sự tìm ra danh tính của những kẻ ám sát. Có lẽ cô ấy đã có manh mối từ việc họ đang cố gắng hành quyết tôi một cách dã man như vậy.

Dù sao đi nữa, tôi tin rằng Ellen chỉ muốn nhanh chóng bị loại để tập luyện với tôi trong thời gian còn lại hơn là hoàn thành nhiệm vụ bằng cách xác định tên sát thủ.

Đó có lẽ là lý do tại sao ông Epinhauser nói rằng cô ấy đã trượt - bởi vì cô ấy đã cố ý bỏ học.

KHÔNG...

Nhưng nếu là như vậy, chẳng phải tốt hơn là tiết lộ danh tính của những kẻ thích khách vào cuộc họp ngày hôm sau và nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ?

Bằng cách đó, chúng tôi có thể quay lại Temple sớm hơn rất nhiều.

Tất nhiên, chúng tôi có thể đi chơi trong biệt thự đó, nhưng nếu nhiệm vụ kết thúc, tất cả chúng tôi có thể đã trở về.

“Tại sao cậu lại bỏ cuộc? Cậu có thể vừa hoàn thành nhiệm vụ một cách nhanh chóng. Lúc đó chúng ta có thể quay lại Temple, cậu biết không?”

“Tớ cho là vậy.”

Ellen nghịch tách trà, ngắm nhìn khung cảnh tuyết trải dài ngoài cửa sổ sân thượng.

Đó cũng có thể gọi là một cảnh ngoạn mục.

Khu vườn tuyết sáng rực dưới ánh trăng, mặc dù là ban đêm.

Rõ ràng là Ellen biết rằng nếu cô ấy hoàn thành nhiệm vụ sớm, chúng tôi có thể cùng nhau quay lại Temple. Temple là một môi trường tốt hơn nhiều để luyện tập so với nơi đó.

Ellen không nhìn tôi.

“Cậu sẽ bận rộn ở Temple.”

“...”

Cô tiếp tục nói mà không quay đầu lại.

“Cậu sẽ rất bận rộn, cậu sẽ không có thời gian để luyện tập.”

Ellen nghĩ rằng tôi sẽ bận tâm đến việc khác khi trở lại Temple, không quan tâm đến việc tập luyện. Mặc dù tôi không thể tập luyện do chấn thương,

nhưng dường như cô ấy nghĩ rằng sẽ không có gì khác biệt khi tôi có thể tập luyện trở lại.

Ellen nghĩ rằng tôi sẽ không tập luyện với cô ấy nữa ở Temple vì tôi có quá nhiều việc phải làm.

Ellen đã chọn cách tự nguyện bỏ cuộc để dành thời gian cho tôi hơn là bắt chúng tôi nhanh chóng quay trở lại Temple sau khi kết thúc nhiệm vụ.

Cho đến khi nhiệm vụ kết thúc...

Chúng tôi đã có thể tập luyện cùng nhau.

Không có lý do gì để Ellen làm điều gì đó như thế.

Cô ấy không có lý do gì để chú ý quá nhiều đến việc luyện tập cá nhân của tôi. Vì khoảng cách giữa chúng tôi vẫn còn rất lớn, Ellen sẽ không thể thu được gì từ việc luyện tập với tôi.

Cô ấy rất lo lắng về điều đó mà rõ ràng là không có lý do.

Tôi không có nhiều điều để nói với điều đó.

“Cậu có cảm thấy buồn không?”

“...”

Ellen nhấp một ngụm trà đen, thứ mà cô thường không uống, trước khi lại nghịch chiếc cốc của mình. Cô ấy vẫn đang nhìn cánh đồng tuyết trắng nhợt nhạt, không quay mặt về phía tôi.

"Một chút..."

Dù biết rằng đó là điều không thể tránh khỏi, nhưng Ellen vẫn cảm thấy buồn.

“Tớ không lạ sao?”

Cô cảm thấy buồn khi cô thực sự không có lý do chính đáng để cảm thấy buồn.

Ngay cả bản thân Ellen cũng cảm thấy rằng cô ấy đang hành động kỳ lạ.

“Không, làm người nói chung thì lạ lắm.”

Đó là tất cả những gì tôi có thể nói. Ellen mỉm cười trước lời nói của tôi, đắm mình trong ánh trăng mềm mại khi cô ấy mở miệng một lần nữa.

"ĐÚNG VẬY."

Ellen là người đẹp nhất dưới ánh trăng, có lẽ vì cô ấy sở hữu Thánh kiếm của Nữ thần Mặt trăng.

Thật khó để thậm chí nhìn cô ấy đúng cách.

“Bởi vì cậu cũng rất kỳ lạ.”

Điều đó có thể hoặc có thể không giống như lời chỉ trích...

—Lúc đó là nửa đêm, vì vậy tôi muốn tập luyện, đó là lý do tại sao Ellen và tôi bước vào phòng tập thể dục trong nhà sau một thời gian nghỉ uống trà ngắn.

Tôi đã không phải làm điều đó, nhưng không có lý do tại sao tôi không nên làm.

Tôi vẫn có thể nhìn thấy tuyết rơi bên ngoài cửa sổ của phòng tập thể dục.

Có vẻ như Ellen đã có thể xác định chính xác những kẻ ám sát ngay lập tức, nhưng tôi vẫn tự hỏi làm thế nào cô ấy có thể tìm ra nó.

“Làm sao cậu biết ngay thủ phạm là ai?”

“Tốt...”

Ellen có vẻ bối rối.

“Cậu có ảnh hưởng lớn nhất đối với các bạn cùng lớp của chúng ta.”

Ellen thường không nói nhiều, nhưng điều đó không có nghĩa là cô ấy không thể. Cô ấy biết cách nói chuyện mạch lạc—giống như cô ấy đã làm ở Darklands.

Ảnh hưởng của tôi là cao nhất...

Mặc dù bản thân tôi cũng khá xấu hổ khi nói ra điều đó, nhưng đó là sự thật. Mặc dù tôi không thực sự thân thiết với sinh viên Class A hay B, nhưng tôi có rất nhiều mối quan hệ, và nhờ việc thành lập Hội Nghiên cứu Phép thuật, ba sinh viên Class B cũng đã lọt vào tầm ảnh hưởng của tôi.

“Nếu tớ là một trong những sát thủ, tớ sẽ xử lý cậu trước.”

“...Ờm, tớ biết cậu đang nói về nhiệm vụ, nhưng đặt nó như vậy không phải hơi đáng sợ sao?”

Cô ấy có ý gì khi nói “xử lý cậu trước”?

Trên thực tế, nếu cô ấy cố gắng, tôi sẽ không thể làm bất cứ điều gì chống lại nó—tôi sẽ bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

“Nhưng tớ là mục tiêu đầu tiên của họ thì có liên quan gì đến việc truy bắt thủ phạm?”

“Nếu cậu không bị hành quyết trong cuộc họp, thì cậu đã bị ám sát ngay trong đêm đầu tiên; sau đó họ sẽ đề cử một người có ảnh hưởng khác làm sát thủ.”

“...Tớ hiểu rồi.”

Trừ khi tôi thực sự thường xuyên qua lại với người khác, nếu không họ sẽ cố ám sát tôi.

Có những nhiệm vụ chi tiết, vì vậy đến một lúc nào đó, tôi sẽ kết thúc một mình.

“Đầu tiên, mục tiêu số một của họ, cậu, bị hành quyết tại cuộc họp, sau đó, họ sẽ nhắm đến mục tiêu tiếp theo.”

"Oh cậu nói đúng."

“Tớ tin rằng có tổng cộng bốn ứng cử viên có thể trở thành nạn nhân của họ trong đêm đầu tiên: Bertus, Charlotte, Louis Ankton và Harriet.”

Những người thông minh vượt trội... Hai trong số bốn người đó sẽ là nạn nhân đầu tiên.

“Tuy nhiên, cũng có khả năng những kẻ ám sát nằm trong số bốn người đó. Nếu tớ theo dõi một

trong số họ, người hoàn toàn không thể là sát thủ, sớm muộn gì họ cũng sẽ xuất hiện.”

Trên thực tế, Bertus và Charlotte là những sát thủ được chọn.

“Harriet tuyệt đối không thể là sát thủ.”

“...Tại sao?”

“...Nếu cô ấy là một trong những sát thủ, cô ấy sẽ thích tình huống này, nhưng cô ấy có vẻ không vui chút nào.”

Có phải cô ấy?

Cuối cùng, tôi đã bị xử tử một cách nhất trí, nhưng nó diễn ra quá nhanh nên tôi không có thời gian để kiểm tra xem từng sinh viên đã phản ứng như thế nào.

Không, nếu đúng như vậy, lẽ ra cô ấy nên bênh vực tôi.

...Không, thực ra, cô ấy thà tự bóp cổ mình còn hơn nói những điều như, “Không thể giết Reinhardt chỉ vì tính cách của cậu ta!” trước mặt tất cả các sinh viên khác.

“Vì vậy, tớ đã trốn gần phòng riêng của Harriet và tìm thấy Charlotte. Đó là nó.”

Những kẻ ám sát là những người khác nhau, nhưng sự phát triển tương tự như câu chuyện gốc.

Nạn nhân của đêm đầu tiên được cho là Harriet và Louis Ankton...

Tuy nhiên, không giống như bản gốc, Ellen thực sự muốn từ bỏ nhiệm vụ, vì vậy cô ấy đã tìm thấy một trong những sát thủ bằng cách đợi gần một trong những nạn nhân có khả năng xảy ra và yêu cầu họ chỉ giết cô ấy chứ không phải người mà họ định giết ban đầu.

Cô ấy không ngay lập tức xác định Charlotte là sát thủ, Ellen chỉ nghĩ về những gì cô ấy sẽ làm nếu cô ấy là một sát thủ.

Tất nhiên, cô ấy có thể nghĩ về nó từ một góc độ khác và bắt đầu với những đứa trẻ ngu ngốc (Ludwig).

"Kẻ ám sát kia có thể là Bertus."

Tôi đã phát hiện ra bằng cách hỏi các giáo viên, nhưng ngay khi Ellen phát hiện ra rằng Charlotte là một trong những thủ phạm, cô ấy dường như đã suy luận rằng Bertus cũng là một trong số đó.

Vì vậy, cô ấy thậm chí không cần phải hỏi vì cô ấy đã biết câu trả lời.

"Tại sao cậu nghĩ vậy?"

"Chỉ là một số suy luận ngược lại thôi vì tớ phát hiện ra rằng Charlotte là một trong những kẻ ám sát. Cô ấy cũng là người đầu tiên đưa ra ý tưởng

hành quyết bạn tại cuộc họp, và Bertus đã phản ứng nhiều nhất với điều đó."

Biết ai là thủ phạm sẽ tiết lộ lý do cho những hành động trước đây của họ.

Là một sát thủ, điều đầu tiên họ muốn làm là loại bỏ tôi.

Đó là lý do tại sao Charlotte đã nói những gì cô ấy nói, mặc dù theo cách bình thường hơn, và Bertus đã đáp lại tương ứng.

Trong bản gốc, Ellen đã bị ám sát khi cô ấy tham gia một cách miễn cưỡng.

Cô ấy không thực sự muốn giành chiến thắng, nhưng cô ấy đã tìm ra sự thật ngay lập tức sau khi trở nên nghiêm túc về việc nhanh chóng bỏ nhiệm vụ.

Cô ấy đã làm việc rất chăm chỉ chỉ vì cô ấy muốn bỏ cuộc.

Thật là một cô gái kỳ lạ.

Tôi và Ellen lại có một trận đấu tay đôi sau một thời gian dài ở biệt thự gần lâu đài cổ Epiax. Nó có một phòng đào tạo trong nhà.

Nó không tốt bằng của Temple, nhưng cuối cùng, miễn là chúng tôi có kiếm luyện tập và một số không gian, chúng tôi có thể luyện tập. Huấn luyện

như một chuyên ngành chiến đấu là hiệu quả nhất về chi phí.

Không, tôi thực sự tự hỏi liệu có bất kỳ chuyên ngành nào khác có hiệu quả chi phí kém như chuyên ngành ma thuật hay không.

Đã lâu lắm rồi tôi mới có một trận đấu tập.

*Kaaaang! Kagak!

“Ugh!”

“Cậu có ổn không? Cậu còn bị thương không?”

Ellen nói một cách lo lắng khi cô ấy giúp tôi đứng dậy khi tôi ngã xuống sàn.

“...Chúng ta có nên làm điều này không?”

Cô ấy dường như cảm thấy hơi chán nản khi nói điều đó. Mẹ không muốn tôi phải gượng ép nếu tôi chưa khỏi bệnh hoàn toàn.

Điều đầu tiên tôi nhận ra...

“Không phải là tớ vẫn còn đau, cơ thể tớ chỉ cảm thấy hơi cứng thôi.”

Vấn đề không phải là tôi chưa khỏi hoàn toàn và vẫn còn cảm thấy đau, mà là do tôi đã nghỉ ngơi một chút. cơ thể tôi cảm thấy như bị rỉ sét khi tôi cầm thanh kiếm luyện tập. Có vẻ như điều đầu tiên tôi phải phục hồi là tính linh hoạt của mình trước mọi thứ khác.

“Và trong khi tớ không nghĩ mình có thể đánh giá...”

Điều thứ hai tôi nhận ra...

“Có điều gì đó về cậu đã thay đổi so với trước đây.”

"Thứ gì đó?"

“Cậu đã trưởng thành rất nhiều.”

Tôi có thể cảm thấy rằng kỹ năng của Ellen đã được cải thiện rất nhiều trong khi tôi nghỉ ngơi. Tôi có thể cảm nhận được điều đó chỉ bằng cách nhìn vào cô ấy.

Cô ấy không chơi xung quanh trong khi tôi không thể luyện tập. Tôi có thể cảm thấy rõ ràng rằng Ellen đã đi trước tôi rất nhiều so với trước đây. Đó không chỉ là vấn đề cô ấy biết [Tăng cường sức mạnh ma thuật] mà còn là bản thân các kỹ năng của cô ấy.

Ngay cả khi tôi sống gấp đôi cô ấy, đó là một khoảng cách không thể lấp đầy.

—Nó thậm chí còn trở nên rộng hơn.

Tôi biết rằng cô ấy là một bức tường mà tôi sẽ không thể vượt qua trong suốt phần đời còn lại của mình, nhưng thực sự, sẽ không có gì thực sự thay đổi nếu cô ấy tiến bộ hơn nữa.

Nó khiến tôi cảm thấy muốn khóc mà không có lý do thực sự.

"Tớ sao?"

Ellen nghiêng đầu như thể cô ấy không biết gì về điều đó.

Tuy nhiên, Ellen có vẻ khá vui khi biết rằng tôi không phải như vậy vì tôi vẫn còn đau mà vì cơ thể tôi chưa được làm ấm hoàn toàn.

Ý tôi là, nó hơi kỳ lạ.

Một số người có thể nghĩ rằng Ellen luôn tỏ ra trung lập.

Cách duy nhất để biết cô ấy thực sự cảm thấy thế nào là quan sát những phản ứng tinh tế của cô ấy như tôi đã làm.

Không phải cô ấy không có bất kỳ phản ứng nào với các vấn đề, nhưng chúng chỉ là rất nhỏ.

Khi cô ấy ăn một thứ gì đó ngon, cô ấy sẽ không hành động như Harriet sẽ nói, “Ồ! Nó ngon!” nhưng cô ấy sẽ chớp mắt vài lần và nhìn chăm chăm vào thứ mình vừa ăn.

Khi cô ấy cảm thấy gắt gỏng, cô ấy sẽ bấu môi một chút.

Khi cô ấy buồn, cô ấy sẽ hơi cụp mắt xuống, nhìn chăm chăm vào khoảng không.

Đôi khi, khi cô ấy thực sự tức giận, cô ấy thậm chí sẽ hét lên.

Tôi đã học được rất nhiều về Ellen Artorius.

“Vậy chúng ta bắt đầu lại nào.”

“Vâng, lên đi.”

*Kaang!

Tôi cảm thấy như tôi thực sự đã tìm hiểu quá nhiều về cô ấy.

"Chúng ta hãy tiếp tục vào lần khác."

"Huff... Vâng..."

Sau trận đấu lúc nửa đêm, tôi cảm thấy kiệt sức và mệt mỏi hơn bình thường.

Tôi thậm chí còn chưa nghỉ ngơi lâu như vậy, nhưng tôi cảm thấy sự căng thẳng trong cơ thể mình đã giảm đi rất nhiều, đó là lý do tại sao tôi không thể trụ lâu như thường lệ.

Ellen ngồi cạnh tôi trên chiếc ghế đặt ở một bên của phòng tập thể chất.

Tôi đã kiệt sức nhanh hơn trước rất nhiều trong khi Ellen thậm chí không đổ một giọt mồ hôi.

Cô ấy không có nhiều thể lực như Ludwig, nhưng cô ấy vẫn còn rất nhiều.

Tôi mệt mỏi, và đêm đã khuya nên tôi cảm thấy như mình sắp ngủ thiếp đi.

Vẫn chưa phải là mùa đông, nhưng chúng tôi đang ở rất xa về phía bắc, và cũng có một số suối nước nóng ở đó...

Không có lý do gì để không sử dụng chúng.

Có một suối nước nóng ngoài trời bên ngoài biệt thự, và bên trong nó cũng có một suối nước nóng trong nhà.

Tất nhiên, có phòng tắm riêng cho nam và nữ. Ngoài trời tuyết vẫn rơi, nhưng tôi quyết định bước vào bồn tắm lộ thiên.

*Vù vù...

Trong khi nó là một bồn tắm lộ thiên, nó không hoàn toàn ở dạng mở—những bức tường bên ngoài làm bằng gỗ bao quanh nó.

Sau khi trò chơi mafia kết thúc, sẽ có một sự kiện sáo rỗng phổ biến diễn ra ở đó. Chà, nó chỉ là một phụ đề nhỏ, vì vậy nó không thực sự ảnh hưởng đến câu chuyện chính.

Dù sao, tôi là người đầu tiên sử dụng cơ sở đó vì tôi là người đầu tiên bị loại.

Có những bức tường bên ngoài bằng gỗ, và bên ngoài chúng ở phía bên phải là một phòng tắm lộ thiên khác, còn được gọi là phòng tắm nữ.

Tuy nhiên, bức tường thực sự khá thấp...

Chỉ cần dồn thêm lực vào chân, người ta có thể chạm tới mép của nó, nắm lấy nó và nhảy qua.

Tôi không có ý định làm điều đó, mặc dù.

“Trời lạnh cóng.”

Tôi chỉ muốn vào suối nước nóng trong nhà, nhưng tôi tự hỏi mình sẽ cảm cực được bao lâu

trong suối nước nóng ngoài trời đầy tuyết, nên thay vào đó tôi đã đến đó.

Khi tôi nghĩ về nó, tôi không nghĩ trước đây mình thích ngâm mình từ từ trong bồn tắm nước nóng hay gì đó.

“Ồ ồ.”

Tôi cảm thấy toàn thân như thả lỏng vì tôi đã bước vào sau khi bị đánh khá nặng

Tôi cảm thấy như mặt mình sắp đông cứng lại, nhưng thành thật mà nói, nó không đủ để thực sự làm ấm lên về nó.

Tôi đã khá quen với nỗi đau rồi.

Lơ đãng ngồi trong suối nước nóng, tôi nhìn bầu trời đêm đầy tuyết.

*Click

Có thể nghe thấy tiếng mở cửa phát ra từ phía sau bức tường bên phải tôi.

*Crunch, crunch

Tôi cũng có thể nghe thấy tiếng chân trần bước trên tuyết. Vì là bể tắm ngoài trời nên tuyết đã chất đống xung quanh suối nước nóng.

Tôi tin rằng Ellen đã vào suối nước nóng vì cô ấy không thể ngủ được.

-Reinhardt, cậu có ở đó không?

KHÔNG.

Tại sao cô ấy gọi cho tôi trong tình huống này?

Tôi thực sự đã nín thở!

Tôi thậm chí không biết tại sao tôi lại trải qua rắc rối đó.

"Vâng."

-Cậu không lạnh sao?

"Tớ—."

-Nếu là cậu, sao cậu lại quyết định tắm ở ngoài? Có một phòng tắm trong nhà nữa, cậu biết không?"

"Vậy tại sao cậu lại ở đây?"

-Chỉ vì.

"Tương tự như cậu."

Âm thanh nhỏ của Ellen ngâm mình trong bồn tắm vang vọng đến bên cạnh tôi.

Chết tiệt.

Tôi không muốn nghĩ về những điều đó, nhưng tôi không thể nghĩ về bất cứ điều gì khác.

Bất cứ điều gì. Tôi sẽ ra ngoài một chút.

-Reinhardt...

Tại sao cô ấy tiếp tục nói chuyện với tôi? Tôi cảm thấy kỳ lạ khi nói chuyện với cô ấy với bức tường ngăn cách giữa chúng tôi khi chúng tôi đang ở tình trạng này!

Cô ấy phải biết rằng cô ấy có sở trường đặt mọi người vào những tình huống khó chịu trong khi giả

vờ như không biết gì, phải không? Nếu cô ấy không làm vậy, điều đó sẽ thật kỳ lạ!

"Chuyện gì?"

Đầu óc tôi rối bời, nhưng câu trả lời của tôi diễn ra khá tự nhiên.

-Cậu có thích tuyết không?

"Chà..."

Tôi thậm chí không thể nhớ lần cuối cùng tôi cảm thấy mình thích hay không thích tuyết là khi nào.

Tôi đoán tôi không thích hoặc không thích nó.

Điều đó đang được nói, tôi chỉ đi tắm ngoài trời mà không có lý do gì. Tôi ngồi thẩn thờ dưới bầu trời đêm đầy tuyết mặc cho cái lạnh thấu xương.

"Tôi đoán là mình thích nó."

Tôi đã ra ngoài tắm ngoài trời bất chấp sự bất tiện. Có lẽ tôi thực sự chỉ muốn nhìn thấy khung cảnh tuyết rơi đó.

Vì vậy, tôi nghĩ rằng có lẽ tôi thích tuyết.

Đó là cảm giác của tôi.

Vậy còn Ellen thì sao? Cô ấy đã nói rằng cô ấy không thích mưa - nó sẽ nhắc nhở cô ấy về ngày anh trai cô ấy rời bỏ cô ấy.

-Tôi cũng thích nó.

Đó là những gì Ellen đã nói.

Cũng giống như việc tôi đến phòng tắm ngoài trời bất chấp sự bất tiện của cái lạnh, Ellen dường như cũng đến đó vì lý do tương tự.

Cô ấy cũng thích nó.

Câu trả lời đó.

Nó nghiêm túc...

Cảm thấy khá buồn vui lẫn lộn.

-Ngày mai mình làm người tuyết nhé.

Tại sao một người tuyết đột nhiên?

Những điều ngẫu nhiên mà cô ấy nói hết lần này đến lần khác thực sự khiến tôi cảm thấy kỳ lạ. Đầu tiên, cô ấy đột nhiên bảo tôi luyện tập với cô ấy, sau đó, cô ấy đột nhiên yêu cầu tôi làm người tuyết với cô ấy, quên mất việc luyện tập.

Nó đặc biệt kỳ lạ khi phát ra từ miệng của Ellen.

Tôi sẽ không bao giờ tưởng tượng rằng cô ấy sẽ yêu cầu tôi làm điều gì đó như thế với cô ấy.

"Chắc chắn rồi."

Tuy nhiên, đúng như dự đoán, câu trả lời cho câu hỏi của cô ấy tự nhiên rời khỏi miệng tôi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)



Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550



Thanks For Reading